

Sygn. akt IV Ka 443/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSO Krzysztof Głowacki

SSO Dorota Nowińska

SSR del. SO Krzysztof Korzeniewski (spr.)

Protokolant Artur Łukiańczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Tadeusza Kaczana

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2016 r. sprawy W. P.

oskarżonego o czyn z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej

z dnia 25 stycznia 2016 r. sygn. akt XII K 911/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia Fabrycznej) na rzecz adw. B. C. kwotę 516,60 złotych (pięciuset szesnastu złotych i 60/100, w tym Vat) tytułem nieopłaconej obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 120 złotych za II instancję;

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej po rozpoznaniu w sprawie W. P. oskarżonego o to, że:

w dniu 5 września 2013 r. we W., na ul. (...), będąc w stanie nietrzeźwości, mając we krwi nie mniej niż 2,66 promila alkoholu etylowego, kierował samochodem osobowym marki O. (...) nr rejestracyjny (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. XII K 911/14 podjął następujące rozstrzygnięcia:

I. uznał oskarżonego W. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy czym ustalił, że chwili jego popełnienia oskarżony miał we krwi nie mniej 0,88 promila alkoholu etylowego tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (szczęściu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

III. na podstawie art. 49 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 43 § 3 k.k. zobowiązał oskarżonego do zwrotu prawa jazdy organowi, który je wydał;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania w dniu 5 września 2013 r. przyjmując, że odpowiada on jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 września 2013 r. do 17 grudnia 2014 r.;

VIII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. C. kwotę 1.608,84 złotych (w tym Vat) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu

IX. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów procesu w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Fabrycznej w całości zaskarżyła obrońca oskarżonego. Wyrokowi temu zarzuciła obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wynikającą z dowolnej oceny materiału dowodowego, poprzez ocenę, iż:

- brak tożsamości między samochodem widzianym przez świadka G. M. w kolorze bordowym, kolor bordowy potwierdzony przez policjanta świadka K. C. a samochodem oskarżonego w kolorze zielonym jest rozbieżnością bez żadnego istotnego znaczenia, skoro brak jest innych cech identyfikujących pojazd z chwili zdarzenia;

- przyjęcie, iż opinie biegłego lek. med. W. D. są jasne, rzetelne, pełne i nie budzą wątpliwości, skoro biegły nie pokazuje metodologii i dojścia do wyników, przez co opinie nie poddają się weryfikacji, biegły przyjmuje graniczne ilości spożycia alkoholu przez oskarżonego (po zdarzeniu a przed badaniami) to jest 250 ml w opinii z dn. 27.12.2014 r i 500 ml w opinii z dn. 10.11.2015 r. natomiast oskarżony wyjaśnia, wypił ćwiartkę około mniej niż 1/2 litra, to było mniej niż 1/2 litra (protokół (...).12.2014.r.), na rozprawie w dniu 5.10.2016.r podaje mniej niż pół litra może być 400ml, zatem opinie nie zawierają obliczeń stężenia alkoholu uwzględniających spożytą przez oskarżonego ilość alkoholu. Ponadto w każdej z opinii została przyjęta inną waga ciała oskarżonego 70 kg i 65 kg;

- bezpodstawne nieuwzględnienie wniosku dowodowego w przedmiocie dopuszczenia opinii uzupełniającej na okoliczność ustalenia stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w chwili zdarzenia przy założeniu, że pomiędzy zdarzeniem o badaniem wypił 375 ml lub 400 ml skoro biegły słuchany na rozprawie zeznał \w chwili obecnej bez stosownych wycień nie jestem w stanie podać jak wyglądałoby stężenie alkoholu we krwi gdyby zamiast 250 ml spożył on inną objętość np. 375 ml a jednocześnie, jeśli przyjąć, że oskarżony spożył większą ilość alkoholu pomiędzy zdarzeniem a badaniem, to stężenie alkoholu w jego organizmie w chwili przedmiotowego zdarzenia mogłoby być niższe (protokół z 5.10.2015.r.);

-bezzasadną odmowę wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, co do spożytego alkoholu po zdarzeniu a przed badaniami w większej ilości niż 250 ml a mniej niż 1/2 litra wódki;

- przyjęcie za wiarygodne zeznania świadka G. M., iż to oskarżony był tą osobą, którą widział, jako kierującą samochodem marki O. w kolorze bordowym, mimo braku możliwości technicznych rozpoznania tej osoby z tyłu i rozbieżności w kolorze samochodu - oskarżony posiada samochód w kolorze zielonym;

- uchybienie z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. albowiem Sąd nie uzasadnił przyczyn, dla których oddalił wnioski dowodowe obrońcy w przedmiocie ustalenia stężenia alkoholu we krwi oskarżonego w chwili zdarzenia przy założeniu, że pomiędzy zdarzeniem a badaniami spożył 375 ml lub 400 ml alkoholu oraz w przedmiocie koloru samochodu oskarżonego;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, będący wynikiem nieprawidłowej oceny dowodów a polegający na przypisaniu oskarżonemu czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku mimo braku ku temu podstaw.

W konkluzji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy zważył.

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd I instancji właściwie zebrał materiał dowodowy oraz wyciągnął trafne wnioski w przedmiocie winy oskarżonego, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ustalenia faktyczne mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów, gdy poczynione zostały na podstawie wszechstronnej analizy przeprowadzonych dowodów, których ocena nie wykazuje błędów natury faktycznej czy logicznej, zgodna jest ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz prowadzi do sędziowskiego przekonania, odzwierciedleniem, którego powinno być wyczerpująco i logicznie uzasadnienie orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2008 r., V KK 435/07, LEX nr 398541; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2008 r., V KK 326/07, LEX nr 362203; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., (...) 57/07, LEX nr 471827; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2007 r., II KK 404/06, OSNwSK 2007/1/1120; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 r., II KK 273/06, OSNwSK 2007/1/280; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2007 r., III KK 271/06, OSNwSK 2007/1/9; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 października 1974 r., II k.r. 114/74, OSNKW 1975/2/28).

Należycie sporządzone uzasadnienie zaskarżonego wyroku w pełni przekonuje o słuszności stanowiska, w przedmiocie braku uchybień wskazanych wyżej wymogów.

Odnosząc się szczegółowo do zarzutów zawartych w apelacji stwierdzono, co następuje.

Kwestie rozbieżności dotyczącej koloru samochodu oskarżonego rozważył Sąd I Instancji w pisemnych motywach swojego orzeczenia odnosząc się do zeznań świadka M., które właściwie zostały uwzględnione. Rozważania te są trafne i wyczerpujące, stąd Sąd Odwoławczy nie dostrzegł potrzeby ich powielania.

Wbrew twierdzeniom apelującej Sąd I Instancji miał podstawy do uznania przydatności opinii biegłego W. D..

W świetle poglądów wypracowanych w nauce prawa istnieją następujące kryteria przydatnej opinii. Opinia ta nie może zawierać wewnętrznych sprzeczności. Biegły powinien posługiwać się logicznymi argumentami. Opinii nie można postawić zarzutu niejasności tzn. nie można uznać jej wniosków końcowych za nielogiczne, nieścisłe lub obwarowane takimi zastrzeżeniami, iż nie można ustalić, jaki ostatecznie pogląd przyjmuje biegły, a także, gdy sformułowana jest tak zawile, że jest niezrozumiała. Opinia przydatna pozwala na zrozumienie wyrażonych w niej ocen i poglądów, a także sposobu dochodzenia do nich. Dowód z takiej opinii jest przekonywający i zrozumiały dla Sądu. Znajdować ona także powinna oparcie w zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego. Biegły musi odnieść się przy tym do całości

materiału dowodowego, istotnego dla wydania opinii (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1980 r., sygn. II KR 317/80, LEX nr 21883).

Biegły W. D. złożył opinię pisemną oraz opinie uzupełniające w formie pisemnej i ustnej. Wypowiedziom biegłego nie sposób zarzucić niejasności jak i wewnętrznych sprzeczności. Biegły wyrażał się w sposób prosty i zrozumiały, odnosząc się do całości zebranego w sprawie materiału. Opinia biegłego nie budzi zastrzeżeń z uwagi na zasady wiedzy i doświadczenia życiowego. Sformułowanie przytoczone w apelacji dotyczące ilości spożytego przez oskarżonego alkoholu zostało wprost zacytowane przez biegłego i jego ocena tej wypowiedzi zasługuje na uwzględnienie.

Oskarżony jednoznacznie w cytowanej wypowiedzi stwierdzał, iż wypił około 250 ml alkoholu. Jest to wartość zdecydowanie mniejsza niż 500 ml, co przyznaje oskarżony w dalszym ciągu swojej wypowiedzi. Inna interpretacja tej wypowiedzi, idąca w kierunku ustalenia przedziału między 250 ml a 500 ml razi dowolnością wobec jednoznaczności twierdzenia „wypiłem ćwiartkę”. Nie sposób zaś przyjąć, by oskarżony będący dorosłym mężczyzną, mającym już wcześniej kontakt z alkoholem nie znał zakresu pojęciowego potocznego terminu „ćwiartka”, jako powszechnie odpowiadającego ilości 250 ml wódki. Wobec tego stwierdzenia, doszukiwanie się w słowach „około, mniej niż 1/2 litra” wartości istotnie odbiegającej od ilości 250 ml jawi się, jako bezpodstawne.

Należy tu dodać, iż o ilości alkoholu spożytego między zakończeniem kierowania samochodem a interwencją Policji W. P. wypowiadał się kilka razy. Pierwszy raz w trakcie przesłuchania przed Prokuratorem, w obecności obrońcy, w dniu 17 grudnia 2014 r. (k. 46-49). Kolejny raz wypowiadał się w dniu 30 grudnia 2014 r. odpowiadając na pytanie obrońcy o ilość spożytego w tym czasie alkoholu: „ćwiartka – pół litra” (k.69-71). W dniu 27 lutego 2015 r. w trakcie rozprawy W. P. nie był już w stanie wskazać ilości wypitego w przedmiotowym czasie alkoholu (k. 105). W dniu 5 października 2015 r. sprecyzował pojęcie, iż mniej niż „pół litra to może być ok. 400 ml”. W dalszym ciągu nie był w stanie powiedzieć ile wtedy spożył alkoholu (k. 133). Sąd I Instancji trafnie wywiódł, iż jedynym dowodem świadczącym o ilości spożytego alkoholu w tym właśnie czasie są wyjaśnienia oskarżonego. A analiza tych wyjaśnień jak uczyniono to powyżej potwierdza trafność ich oceny w przedmiocie ilości spożytego alkoholu. Zasady doświadczenia życiowego przekonują, iż najbardziej wartościowe są najbliższe zdarzeniu wypowiedzi. Zaś wyjaśnieniom z dnia 17 grudnia 2014 r. złożonym przed Prokuratorem i w obecności obrońcy nie sposób zarzucić braku spontaniczności czy ograniczeniom swobody wypowiedzi. Spontaniczność kolejnych wyjaśnień może się już okazywać wątpliwą. Dlatego też potwierdzając pogląd Sądu I Instancji w przedmiocie ilości spożytego alkoholu Sąd Odwoławczy nie dostrzegł potrzeby odnoszenia się przez biegłego do innych ilości spożytego alkoholu.

Wbrew twierdzeniom apelującego Sąd uzasadnił oddalenie wniosków dowodowych. Rzeczywiście owo uzasadnienie nie jest obszerne, ale ujmuje istotę rzeczy.

Zarzut dotyczący błędu w ustalenia faktycznych w świetle powyższych uwag nie może się ostać.

Z tych też względów, nie dostrzegając bezwzględnych przesłanek odwoławczych, na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzeczono jak na wstępie. Orzeczenie o kosztach zostało oparte o treść art. 636 § 1 k.p.k., art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 14 ust. 1 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.